

ere derimod ikke blevne gennemførte. Det kan derfor ikke med Rette siges, at vor Skibsfart er bleven i saadan særlig Grad begunstiget med Reformen, at den ikke skulde kunne appellere til Lovgivningsmagtens Omsorg for dens Udvikling, naar den mener denne i unødigt Grad hæmmet ved bestaaende Love.

Hvad i øvrigt de Afgifter, der hvile paa Skibsfarten, angaar, saa maa det ikke glemmes, at Konsulatafgiften er en særlig Skat, der hviler paa den. Ejerne af danske Damp- og Sejlskibe ere jo beskattede efter ganske samme Regler som Landets øvrige Borgere; herimod kan intet indvendes, skønt det dog maa nævnes, at de talrige danske Undersaatter, der sejle med danske Skibe, for en stor Dels Vedkommende ere helt eller delvis udelukkede fra at nyde de Goder, Landets Borgere ellers nyde. Det følger i det hele af Skibsfartens Arbejdsmaade, at den i meget ringe Grad falder Staten til Byrde, ikke paa langt nær i det Omfang som de Næringsveje, der ere bundne til Danmark, og hvis Arbejde udføres her i Landet. Det synes under disse Omstændigheder dobbelt naturligt at paalægge Skibsfarten en Skat ud over de ordinære Skatter, den svarer.

Den økonomiske Betydning af *Konsulatafgiftens Ophævelse* vil for Skibsfarten ikke være ringe. Det er allerede fremhævet, at en saadan Ophævelse vil stille den mere lige med dens vigtigste udenlandske Konkurrenter. Men selv bortset herfra, vil den være en betydelig Lettelse for Skibsfarten. I Forhold til de Kapitaler, der ere anbragte i danske Dampskibe, er det anselige Summer, de maa betale i Konsulatafgift. De største af vore Dampskibe maa betale 4 à 5,000 Kr. aarlig. Det er klart, at dette er en virkelig Byrde paa dette Skibs Drift, og at det i det hele er en Hæmsko paa den Udvikling, vor Dampskibsfart har alle Betingelser for at gaa i Møde, naar Staten paalægger den en saa stor aarlig Afgift. Hvad Sejlskibene angaar, saa stiller Forholdet mellem Skibenes Værdi og Konsulatafgiften sig ikke saa grelt som ved Dampskibene, men det maa paa den anden Side fremhæves, at Sejlskibenes Ejere have et berettiget Krav paa, at Staten med Hensyn til de Lettelser, den kan yde dem, strækker sig saa vidt som paa nogen Maade muligt. Sejlskibenes Stilling er her som over alt alvorlig truet, og naar man maa erkende, at det er af overordentlig Betydning for Bevarelsen af store Dele af vor Sømandsstand og for Opretholdelsen af en Bedrift, for hvilken vort Land har gode Betingelser, at vor Sejlskibsfart ikke trænges helt til Side, saa maa man ogsaa forde, at Staten ikke lægger Bestræbelserne herfor den mindste Sten i Vejen. Men det vil næppe finde Modsigtelse, naar det paastaas, at Sejlskibsrederierne Stilling er saadan, at de maa reducere deres Udgifter til det mindst mulige, og at en Besparelse som den, Konsulatafgiftens Ophævelse vilde betegne, for dem derfor vilde være af virkelig Betydning. Det synes jo ogsaa, at Lovgivningsmagten ikke savner Forstaaelse af Betydningen af i Landet at bevare en dygtig og uafhængig Middelstand. Men de Betragtninger, der frembringe denne Forstaaelse, finde i fuldt Maal Anvendelse, naar Talen er om at bevare en saa stor Del af vor Sømandsstand som den, der er knyttet til Sejlskibsnæringen.

For Staten vil Konsulatafgiftens Ophævelse selvfølgelig ikke betyde en Reform af mere omfattende økonomisk Virkning. Det maa antages, at Skibsfartens Konsulatafgift nu andrager mellem 200,000 Kr. og 250,000 Kr. aarlig. Selvfølgelig kan Staten uden Vanskelighed undvære denne Afgift og selv bære Udgifterne til Konsulatvæsenet, hvad jo med Institutionens hele Formaal for Øje er det ene naturlige. Men Staten er jo, mulig med Rette, for Tiden ængstelig for at give Afkald paa Indtægter uden at faa dem dækkede fra den anden Side. Det vil derfor vistnok findes naturligt, at undertegnede Foreninger minde om, at der hos Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart hviler et Forslag om Ophævelse eller Omordning af en Statsinstitution, *Krydstoldvæsenet*, hvis Gennemførelse utvivlsomt vil kunne yde Statskassen Dækning for det Tab, Konsulatafgiftens Ophævelse vil betegne for den. Vil Lovgivningsmagten forde Kompensation for Statskassens Tab ved Ophævelse af Konsulatafgiften, saa er her et Skibsfarten vedrørende Omraade, paa hvilken saadan Kompensation kan findes.

Undertegnede Foreninger, repræsenterende de danske Damp- og Sejlskibsrederier, tro, at der i Henhold til det ovenfor fremførte fra Skibsfartens Side bør rettes en Henvendelse til Lovgivningsmagten, gaaende ud paa at andrage denne om en *Ophævelse af Konsulatafgiften eller dens meget betydelige Reduktion*, og den støtter sit Haab om, at en saadan Henvendelse vil blive modtagen med Velvillie, dels paa den Omstændighed, at saavel Regering som Rigsdag have vist deres Villie til at varetage